

В. „Вестник“

Ще излиза за сега само два
пъти въ месеца (10 и 25 число)Цѣната му за до края на тѣ-
кущата год. (16 броя) е 1·20 л.
въ прѣдплата, за странство 2 л.,
приематъ се пощенъ и герб марки.Всичко що се отнася до вѣст-
ника се извраща направо до ре-
дакторъ-стопанина въ Плевенъ.

Единъ брой 5 ст.

ВѢСТИТЕЛЬ

Общественъ, Търговско-Промишлено земедѣлски и политico-икономически листъ.

Редакторъ-Стопанинъ: Д. Каравановъ.

Редакцията и администрации-
та на вѣстника се помѣща въ
търговското буру на Цв.
Караивановъ (улица Александровска № 458).Неплатени писма не се при-
ематъ. Не обнародвани ръкописи
не се повръщатъ.За публикуването на разни
частни и приставски обявления
се плаща по европазумение.

Единъ брой 5 ст.

„ТАМЪ ГДѢТО ОРАЛАТА СЖ СВѢТЛИЗИ, А САБЛИТЪ РЪЖДИВИ И НАРДАЯ СЖ ШАСТЛИВИ“

В. „Вѣстникъ“ се изпраща даромъ на всични градски и селски общини отъ този брой и отъ окръжие.

За знание.

Отъ много мѣста получихме писма, съ които се иска да имъ изпращаме вѣстника си, само че всичките ни получени поръчки сѫ безъ пари, за това ги оставихме и безъ послѣдствие. Казвали сме го и сега повторяме, че безъ пари никому вѣстникъ нѣма да пращаме. Който иска да получава вѣстника ни редовно, заедно съ поръчката си трѣба да ни внесе и абонаментната стойност 1 л. 20 ст. която е толкова скромна, че всѣки който иска да чете вѣстника ни, може да я внесе, въ пощенски или гербови марки.

Тѣзи Г. г. абонати които побѣрзатъ и ни внесатъ абонаментната стойност, най-късно до излизанието на 5-и брой отъ вѣстника ни, ще получатъ даромъ отъ редакцията по една хубаво изработена картина отъ ликътъ на покойния прѣвъ Български земедѣлецъ Димитръ Михалевъ Наумовъ отъ гр. Стара-Загора.

Отъ Редакцията.

— Отъ 1000 броя които изпратихме до приятели и познати отъ вѣстника си, повѣриха ни го:

ОТЪ ПЛЕВЕНЪ: г-нъ Д-ръ Ст. Хр. Бѣрдаровъ (воененъ лѣкаръ), Бр. Армейковъ, Ив. М. Замбировъ и Косто Мутафчиевъ (кинжаръ и социалистъ, ала Гулапчевъ). **СОФИЯ:** Г. г. Тодоръ Тодоровъ, Антонъ Груевъ и А. Франгя, народни прѣставители. Г. г. Министръ: А. Людкановъ, Д-ръ Радевъ, Абрашевъ и М. Сарафовъ; Юранъ Кумрооглу (търговецъ) и кафене Панацовъ.

С. ПАВЛИКЕНИ (Търновска окolia), свещеникъ Иванъ Пенчевъ. Общин. управление отъ с. **БРЪШЛЯНИЦА** (Плев. окolia) и **ГОРНО-ЖЕЛЪЗНИНСКОТО** общинско управление (Троянска окolia). Вижда се, че тѣзи двѣ общин. управления не сѫ обѣрнили внимание, че вѣстника имъ се изпраща безплатно.

Има ли у насъ почва за социализъмъ.

Понеже колонитъ на вѣстника ни не позволяватъ да се разпостраниваме на дълго и широко по той въпросъ, то само въ резюме ще кажемъ нѣщичко върху надсловъ на настоящата статийка.

Често слушаме, па и четемъ въ нѣкои вѣстници полемизирания за социализма, за разни афоритети социалисти, че така или инакъ щѣло да стане — че икономическото положение на народитѣ щѣло да бѫде цвѣтуще, ако цѣлиятъ свѣтъ прѣгърне социализъма. И дѣйствително, ако човѣкъ чете само социалистическите вѣстници като: „Работнически Вѣстникъ“, „Нова Струя“, „Изгрѣвъ“, па ако щѣте и

„Общо Дѣло“ и пр. ще дойде до заключение, че трѣбва да станемъ всинца социалисти и, че най доброто учение е социалистическото. Ако пъкъ човѣкъ повинене въ бай Марковитъ памфлети ще се чуди и мае като какъ до сега не е станалъ цѣлия свѣтъ социалистически...

Така или инакъ, може би, за социалистите и тѣхното учение на западъ да има благотворна почва, но понеже тукъ въпроса е да се знай за у насъ има ли почва той да сѫществува и вирѣ или не, то ще кажемъ, че споредъ насъ, социализъма освѣнъ че нѣма почва за сѫществуване и, освѣнъ, че не принася никаква полза на обществото, но е и врѣденъ.

Тенденцията за едно социалистическо развитие въ България спрямо другите държави е толкова микроскопическа и нишожна, че създаванието на една социалистическа маса отъ народа е немислимо. Може би да се намѣратъ разни недоволници, които подъ символа на социализъма да дирятъ прѣхраната си по-съмалко трудъ или испѣкнатъ на яве, но това ще бѫде само врѣменно и послѣ всичко пакъ ще си дойде по реда, какъвто е примѣра съ г. г. Гулапчевъ, Хр. Мутафовъ и др., които бѣха башъ социалисти и гдѣ седнѣха и станѣха сѣ за общо благо и социални идеи разправяха, а сега що виждаме? Гулабчевъ, като си по спечели малко парици и си уреди една хубава печатница въ Русе и се усигори материално, забрави и социализъмъ и всичко; г. Мутафовъ, като му посочиха една по-добра и по-доходна служба въ министерството, забрави и социализъмъ и всичко и стана по-голѣмъ Цанковистъ отъ самия дѣло Цанкова, докларира и чрѣзъ прѣсата; ами разните Чакаловци, Цанко Бакаловци, Габровци и др. Да ви навеждаме ли още примѣри, нали бабини социалисти, които сте такива до гдѣто другъ се грижи за прѣхраната ви, а щомъ си ударите главите въ грубата дѣйствителностъ или пъкъ ви се удаде възможностъ да се настаните нѣгдѣ по-на топло, зарѣзвате социалното учение и всичко което само идеализираме, а не и да работимъ.

Да погледнемъ въпроса отъ политico-икономическа, па ако щѣте и отъ социална точка, то пакъ ще дойдемъ до горното заключение и то по слѣдующите причини:

1) У насъ собствеността на земята не е групирана въ рѣгътъ на една шепа хора както е на западъ, а всѣки си има, какво-годѣ парче земя, която всѣкого ще нахрани щомъ е старательно обработена.

2) Работната сила у насъ не може да се конкурира отъ крупни фабрики, каквито има въ Европа и

3) Капитала, макаръ у насъ да е нишоженъ, не е централизиранъ въ рѣгътъ на нѣколцина.

Нашата земя е толкова пространна, щото само изиска вѣщи работни рѣгъ да я обработватъ и уползотворяватъ, така щото да бѫде полезна за притежателя и за Държавата, Ний на всѣкаждѣ виждаме изъ България пространни мѣста, дѣто растятъ тѣрнѣ и бодили, та вмѣсто нашите социалисти да се завзематъ за оралото и сърпа, ходятъ да се подвизаватъ по разните чиновнически скамейки и отъ тамъ проповѣдватъ противъ общия дѣржавенъ строй и заблуждаватъ наивната маса и разните Тонковци въ нѣкакво съмимо социалистическо учение, което безъ трудъ щѣло да ги направи блаженни!

Фабриките у насъ сѫ толкова малко, че и дума не може да става, че тѣ ще отнематъ срѣдствата за прѣхраната на работника, но работата е, че нашите Г. г. мими социалисти искатъ съ малко трудъ голѣми печалби, и то — да живѣятъ по-добре и отъ самитѣ господари. Въ Европа, разните стотни круповски фабрики се пълнятъ съ хиляди и хиляди работници и при една криза послѣдните рискуватъ да оставатъ на улицата безъ храна, и то — защото тѣ що изчукатъ това и изпукватъ и не мислятъ за утрешина денъ, ала за това тамъ си има до нѣкѣдѣ мѣстото връвата по социализъма, но у насъ! Господаря ведно съ съпругата е притежателъ на парче земя, а нашата Конституция дава еднакви права и не прави разлика между Иванъ и Петканъ, та е абсурдно да сѣ мисли за вирѣянietо на всѣко социалистическо учение.

Нѣкой неблагодарни личности, сполучили по единъ или другъ начинъ да грабнатъ властъта въ рѣгътъ си, се обявиха за социалистически водители и изкуствено искатъ да създадѫтъ такова течение, та въ жлтна вода риба да ловятъ. Чудное, че между толковато свѣтъ се намѣриха разни онеправдани хорица, които по една или друга причина, се водятъ отъ новитѣ спасители, що ги хранятъ съ илюзията, че безъ трудъ и жѣка ще имъ даруватъ сполука и поминъкъ...

Въ заключение ще кажемъ: на работа-работка, господа социалисти, тамъ е спасението, а не и въ разни бръщолевения изъ вѣстниците и събранията.

Источника имъ*) е учението на Графъ *) в. „Военни Извѣстия“ бр. 24. 902 год.

Левъ Толстой, „Да се не противиш на злото“ — учение, което е толкова примамливо, но почивана лъжлива основа.

За съжаление, тръбва да се констатира, че учението на Толстия се усвоява отъ нашите младежи безъ надлежната критика, безъ да го премелятъ: безъ да го пръкарятъ да мине прѣзъ ретортата на тѣхния критицизъмъ.

Истина е, като разгледате повърхностно учението на Толстия, то като че ли представлява отъ себе си една стройна нравственна система, но ако вдълбочите ножа на научната критика, вий ще забѣлѣжите, че то на много въпроси не отговаря, въ много си противорѣчи. А най-главното, че то не е жизненно!

Що значи да се не противиш на злото? Послѣдователитъ на Толстия и самия Толстой отговарятъ: да не употребявашъ никакво насилие, сила, противъ когото и да било. Съ това се отрицева съда, държавата, войната; всъко едно морално влияниe насилие, всъко едно убъждаване е съпротивление на злото. Такива сѫ крайнитъ изводи на учението на Толстия.

Нападнатъ сестра ми, азъ не тръбва да я защищавамъ, защото онзи, който я напада е мой близънъ, а къмъ него азъ съмъ длъженъ да питая само една любовъ — значи азъ съмъ принуденъ да убия своите роднински чувства — къмъ сестра си, въ името на любовта къмъ близъния.

Учението на Толстия ми налага известни обязанности къмъ близъния и въ сѫщото врѣме ми запрѣщава да пазя сестра си, като че ли сестра ми не е моя близна; отрича у мене всъкакво чувство на справедливостъ, всъкакво чувство на състрадание, азъ тръбва да си сгърна ръцѣтъ и да гледамъ, какъ сестра ми ще я убиватъ, хубава любовъ къмъ близъния! Единия го оставамъ да върши безобразие, несправедливостъ, да убива, а другия да бѫде убитъ, разпокъсанъ, избитъ, ограбенъ. Съ такава любовъ обществото ще се разкапи, а личността ще се обърне въ звѣръ, ще испѣкнатъ най-долните инстинкти; любовта е чувство самодѣятелно и, като такова, то встъпва въ борба съ злото, помага на близъния, защищава го!

Милосърдието.

на врѣмето си въпросъ.

Най-високата човѣшка добродѣтель е милосърдието. Основата му е: любовта и себепрѣчанието. Всъко добро дѣло, що украсява страниците въ историята на човѣчеството и е спомогнало за неговото културно и нравствено развитие е плодъ на милосърдието. Учението на Иисуса Христа е учение за милосърдие: „милости хощу, а не жертвъ“. Неговото служение и дѣло сѫ въ полза на падналия въ грѣховното робство човѣчески родъ, когото и избави съ себе пожертвуванието. И нашето освобождение отъ петвѣковното робство е сѫщо дѣло на милосърдието, което бѣ истинската характерна черта на благочестивия по духъ и сърдце Царь-Освободителъ. Милосърдието е правило и прави чудеса въ историята и живота на човѣчеството и стимола му е непобѣдимъ. За него спѣнки и невъзможности не сѫществуватъ, стига да е въ сърдцата на хора, изпъл-

нени съ любовъ, правда и самоотвѣрженостъ. Всѣкой човѣкъ, безъ разлика на полъ, положение и състояние, може да бѫде проводникъ на милосърдието; но най-добріятъ изпълнителъ на завѣта му е човѣкъ, що е възпитанъ въ духътъ на Християнската любовъ и самоотвѣрженостъ — това е свидѣтелството на историята, която е отблѣзала имената на такива благодѣтели човѣци. Стореното отъ такива благочестиви християни милосърдие е високонравствено, защото бѣщи въ всичкото си величие на съзвателно и безъ сънка на колебание изпълненъ дѣлъ. Милосърдието може да бѫде плодъ на отдѣлни лица цѣли общества, па дори и на цѣль народъ, защото тѣ е дѣлъ, а дѣлътъ на миниатурностъ, и индивидумътъ е сѫщеврѣменно и такъвато на обществото, на народа и — обратно. Разликата е само тая, че индивидуалността въ милосърдието бива по-ограничена, а милосърдието на цѣло общество или народъ сѫ мощнъ, а крайната цѣль е благоденствието на човѣчеството, диктувано отъ желанието на Създателя му.

Приемайки, че всичко това е неотрицаема истина, ний Плѣвенските граждани, по-скоро и по-добре е да се сплотимъ въ единъ духъ на любовъ и самоотвѣрженостъ и се завземемъ съ изпълнението на единъ нашъ занемаренъ дѣлъ. Този дѣлъ е: чрѣзъ дѣлото на милосърдието да облѣкчимъ тежката участъ на нашите съграждани, братя и сестри, които се намиратъ въ положението на немощни, бѣдни и бездомни старци и сирачета. Врѣме е вече да въздигнемъ въ градътъ си *домъ на милосърдието*. Този домъ, този олтаръ на любовта къмъ близъния ще бѫде най-хубавото украсение за градътъ и най-надѣжниятъ свидѣтель прѣдъ Бога и прѣдъ вѣнкашния свѣтъ за религиозно-нравственното ни състояние, защото въ него ще се избрѣсватъ сълзитъ на плачущите и страждущи отъ нѣмотия наши братя и сестри, които съ радостъ и утѣха ще благодарятъ Бога за сторенитъ имъ милости и ще му възнасятъ топлите си молитви, които ще ни бѫдатъ и нержкотворимо и отъ вѣрата ни проповѣдано богатство. За градъ, като нашия, съ свѣтло бѫдже — и по географическото си положение, и по развитието на тѣрговията и по историческото си значение, такъвъ *домъ* е належащъ и въздиганието му и поддържанието му не ще бѫде тѣжко за настъ, жителите му, стига да съзнаемъ, че това е нашъ дѣлъ, когото сме занемарили, а трѣбва да го изпълнимъ. Нека винаги помнимъ, че на общия и страшнъ сѫдъ Господенъ ще бѫдемъ приканени да настѣдимъ царството Божие не за туй, че прѣзъ земния си кратковрѣмененъ животъ сме успѣли да придобиемъ богатство, честъ и слава; че сме могли да въздигнемъ мраморни палати; че сме били редовни посѣтители на балове, вечеринки, маскаради и, че сме участвали въ събрания, кѫдето сме кощунствували противъ Бога и св. Му църква и сме се надуто прѣставлявали за учени и всезнающи, че и тайната на мирътъ въ рѣцѣтъ си дѣржимъ (?); че сме си угаждали до прѣсищане съ излишества съ раскошна храна и облѣкла; че сме служили усърдно на страстите и прищевките си; а за туй, че сме на хранили, напоили, облѣкли, утѣшили, посѣтили — въобще облѣкчили тежката участъ на страждущите и нуждаещите се човѣци, които Спасителя нарича

свои малки братя, защото е казано: *Бла-*

женни милостивитъ, понеже и тѣ полиловани ще бѫдатъ“.

Като повдигаме този наврѣмененъ и важенъ въпросъ, молимъ мѣстния печатъ да се произнесе по него, въ смисълъ: какъ по-добре би се разрѣшилъ и осъществилъ, а достоуважаемъ ни граждани — да го прѣгърнатъ съ готовностъ и усвоятъ, тѣй, че когато бѫдатъ поканени на общо събрание по неговото разискване и разрѣщение, да бѫдатъ пригответи и се искажатъ въ благоприятна смисълъ за осъществяванието му. Ето дѣка е любовта къмъ близните . . .

Нека Богъ благослави похвалното прѣдачинание!

Плѣвенъ,
14-ти Май 1902 год.

Гражданинъ.

Б. Р. Като даваме въ листъ си място на горната статийка, пратена ни за побликуване, отъ единъ нашъ уважаемъ гражданинъ, не можемъ да не дадемъ и ния мнѣнието си по тоя, отъ голѣма важност и интересъ въпросъ, който ако се постигне, действително ще бѫде едно отъ най-хуманните дѣла на Плѣвенските граждани. Ний ще стоимъ за подкрепа на това благородно дѣло и горещо желаемъ сполучка на бѫдящата похвална инициатива. Нека нашите свещеници се по заинтересуватъ по тоя важенъ въпросъ и жертвуващъ частъ отъ доста свободното си врѣме, като се явятъ тѣ, като първи инициатори за създаванието на такова общество, което съ трудъ и постоянство ще постигне всичко.

МѢСТНА ХРОНИКА

Примѣренъ Околийски Началникъ, Министра на Тѣрговията и Земедѣлието съ заповѣдъ № 480 е обявилъ похвала на и. д. Троянския Окол. Началникъ, г. Д. Михайловъ за дѣто, по край изцѣненето на прямите си служебни обвязанности, се е постаралъ да проучи поминъка на населението отъ околията си, и се е погрижалъ за подобрѣнието на тѣко отъ клоновете на земедѣлието като: *овоощарство, бубарство и др.* съ цѣль да стане производителенъ труда на жителите отъ тамошните планински мѣста. Не можемъ да не страдваме и не похвалимъ и ния този примѣренъ Окол. Началникъ, когото горѣщо поздравяваме. Нека всичца да се заинтересуватъ за подобрѣнието на земедѣлието по всички клонове и дадемъ всички възможности за подобрѣнието на народния поминъкъ, въ което е единственото и най-цѣлостно спасение на народите отъ тѣжката и непоносима вече криза. Дано примѣра се постѣдва и отъ други Окол. Началници.

— Г. М. Такевъ, Пещерския Нар. Прѣдставителъ, е направилъ слѣдующите двѣ интерpellации въ народното събрание: едината къмъ Министра на Тѣрговията и Земедѣлието, а другата къмъ Министра на Общините Сгради.

Съ първата си интерpellация г. Такевъ пита, истина ли е, че учителя отъ Плѣвенското Винарско-Лозарско училище, г. Драговъ, е търгувалъ съ американски лози и отъ дѣржавния разсадникъ, за своя частна смѣтка, а отказвалъ да дава на гражданинъ американски лози, подъ прѣдлогъ че нѣмало, когато билъ оставилъ за себѣ си 50,000 лози, които прѣдалъ на г. Н. Хасакиевъ, да ги облагороди и да ги продава за тѣхна лична смѣтка. Ако това е истина, интерpellатора пита: какви мѣрки е взелъ Министерството спрямо този учителъ.

Съ втората си интерpellация г. Такевъ пита: истина ли е, че по силните наблѣгания и заплашителни настоявания на Плѣвенския градски кметъ, Хр. Даиановъ, прѣдъ дѣржавния инженеръ въ Плѣвенъ, е билъ назначенъ, съ б лева дневна заплата поляка, чужди подданици, Албинъ Цибулски, на служба и то — въпрѣки желанието на инженера който заяви, че никаква работа нѣма за той, само да се изхрани, чиновникъ. Интерpellатора пита г-нъ Министъ: какви мѣрки ще вземе, за да се не случватъ такива нарушения на чл. 65 отъ основния и законъ Конституцията.

Б. Р. Като даваме място на тѣзи двѣ интер-

пелаций въ листът си, ний ще слѣдимъ да видимъ какви отговори ще дадът Г. г. Министриятъ и ще се повърнемъ да поговоримъ по обстоятелствено по тѣхъ, а особено по втората.

— Праздника на Славянските просветители св. Кирилъ и Методий т. г. се отпразнува въ градът ни твърдѣ слабо и мъртво, което правеше лошаво впечатление на всѣки истински българинъ. Защо бѣ това така? Не знаемъ и не можемъ да си го обяснимъ. Слѣдъ отелужването на Божественната литургия въ църквата „св. Параскева“ стана тържествено шествие прѣзъ нѣкой улици на градът съ ликът на просветителитѣ, посрѣдано отъ ученички и ученици. Прѣдъ училището „Мария Луиза“ се отслужи молебенъ. Слѣдъ молебна учителя г. Ив. Георгиевъ държа доста съдѣржателна по случаите рѣч, която произведе особено впечатление на прѣструвавшите. Въ заключение г. Георгиевъ се обѣрна къмъ ученичките и учениците съ думитѣ: почитайте памѧтта на Славянските просветители, които ни дариха книжнината. Слѣдъ всичко това, подъ звуковете на военната музика се изиграха 2—3 народни хора отъ ученички и ученици. Много лошаво впечатление правеше и това гдѣто, изключая нѣкой отъ г. г. офицеритѣ, въ церемонията войската не взе участие. Слѣдъ обѣдъ ученичките и учениците играха хоро прѣдъ училището „Мария Луиза“ но не вече подъ звуковете на военната музика, а подъ скромната цигулка на Куртооглу. Военната музика, както разправяха нѣкой зевзевци, била оставена да си отпочине отъ умората, която направила съ цѣлдневното си свирене на 1-ї Май въ Пловдив. офицер. събрание, които правиха съмѣйно майосването си, та нѣпрѣстанно имъ свири музиката, а на 11-ї Май трѣбаше да свири единъ Куртооглу съ своята скромна цигулка и да се тачи памѧтта на нашите просветители. Така и приличаше кажемъ ний, и повече нищо. Съ това вѣрваме, че се оправдаватъ думитѣ: „народъ, който не почита памѧтта на Великите хора е осъденъ на загинаване“.

— 18-ї Май тезоименния денъ на Н. Ц. Височество, въ градът ни се отпразнува по обикновено му. Но и въ този денъ градът ни бѣше доста заспалъ, а това до известна степенъ се отдава на това, че въ сѫщия денъ имаше увеселителенъ влакъ, устроенъ, отъ кого и защо не знаемъ, до Ромжиския градъ Турно-Магурели, когато въ сѫщия денъ бѣ праздника и на неустрашимия поборникъ и революционеръ, Христо Ботевъ, който сложи коститѣ си за свободата на тая България. Праздника се празнува доста тържествено въ с. Козлодуй, за гдѣто трѣбаше и нашите бай Гановци-общинарите да устроятъ увеселителенъ тренинъ, отколкото да разкарватъ Пловдивските граждани по Турно-Магурели и да ги издагатъ на разни подигравки и прѣзървания отъ страна на Ромжините, които осъвѣнъ дѣто оскубали като патки който имъ падналъ, но въ края на крайцата, имъ устрояватъ и едно безобразно шиканиране, отъ което съ се възмутили и малките дѣца. „Умному мало давлѣть“, казватъ нашите братушки. Тѣй стана и съ нашите посрѣдници на Ромжиския Култрагерки.

Въ сѫщия денъ Туристическото въ градът ни дружество бѣ наредило единъ излетъ до гр. В. Търново за запознаване на членовете си съ Историческите мѣстности около тоя старъ Български градъ, заобиколенъ съ печални останки отъ старо Българско величие. За този излетъ настоятелството бѣ пуснало една покана до членовете на дружеството, въ която покана бѣ казало, че този излетъ е задължителенъ за всѣки членъ и за това, при подписването на поканата, даваше и по 2 лева, като ангажементъ че ще вземе участие въ излета. А въ сѫщностъ какво излезе читателю! отъ 100 и повече записани членове се отзоваха само 24, които и отпихтуваха за Търново. Самъ г. Прѣдседателя бѣстеше съ отсѫтствието си и даже казватъ, че били издалъ нѣкаква си покана безъ даже да сондира мнѣнието на другарите си, като ходилъ да убѣждава и нѣкой отъ членовете, че вмѣсто да се ходи въ Търново било по-добре да се отидѣло въ Турно-Магурели, защото щѣли биле да отидатъ тамъ гражданитѣ и било имало увеселителенъ тренинъ: „Вижъ му акъла, на му крой шапка“ ще кажемъ ний. Той съ тѣзи си дѣйствия много прилича на онзи турски ходжа, който като не можѣлъ да пише Силистра, почналъ да кандарисва този, който искалъ паспоръ, да отиде въ Селиврия. Г-нъ Панайотовъ излѣзналъ малко практиченъ въ случаи: тамъ дѣто ще отидатъ голѣмцитѣ, трѣбвало да бѫде и той, защото сега течението е такова, но му се не удае, защото тия членове, които поддѣржаха единъ пътъ взетото си рѣшене, си заминаха за Търново и, както разправя нѣкой отъ ходилътѣ Г-да, прѣкарали доста весело и останали много благодарни отъ

тоя излетъ. Тѣ биле посрѣдници отъ тамошнитѣ си другари, а именно отъ г. Прѣдседателя и секретаря на тамканието Туристическо дружество, които се не отдѣлили отъ другарите си посрѣдници и ги развели по всички забѣлѣжки исторически мѣстности, като имъ обяснили всичко твърдѣ добре. Пловдивските туристи съ крайно благодарни на другарите си отъ Търново за услугите и готовността имъ, като имъ обѣщаватъ, че при прѣвъ удобенъ случай взаимно ще имъ отелужватъ и тѣ въ едно посрѣдници на градът ни. Нашите сърадвания къмъ Пловдивските и Търновски туристи, които даватъ начало на единодушното и зближене, за проучаване и украсяване на забѣлѣжителни и красиви мѣстности отъ отечеството ни. Желаемъ отъ сърдце и душа прѣусмѣчването на Туристическите дружества въ страната ни.

— Градинско увеселение. На 23-ї т. м. въ градската градина се даде отъ страна на дружеството „Съгласие“ градинско увеселение, придружено съ теглѣнието на лотария чрѣзъ томбала (лото). Приходитъ отъ това увеселение ще бѫдатъ за библиотеката на сѫщото д-во. Изобщо увеселението излѣзе доста сполучливо. Г. Тодоръ Иотовъ (велосипедистъ), произведе най напрѣдъ своите игри съ велосипеда си, и очуди почти всички присѫтстващи, съ изкуството и пъргавостта си по запазване равновесието на велосипеда, на много пъти той бѣ поздравяванъ съ ржопловскане отъ благодарната публика. Поздравяваме го и ния отъ наша страна. Слѣдъ него играха юнаците съ гимнастически упражнения, които изпълниха прѣкрасно и също бѣха поздравявани отъ публиката съ живи ржопловскания. Най суетнѣ се тегли лотарията и публиката се разотиде съ добри впечатления и доста благодарна отъ това забавително увеселение.

Единствения недостатъкъ изобщо въ увеселението бѣ това, че въ обявленията които бѣха распространени изъ града, се съобщаваше, че игрите ще започнатъ точно въ 4 1/2 час., а юнаците дойдоха въ градината едва къмъ 6 час.; игрите (увеселението) се започнаха къмъ 7 час., та искаме да кажемъ, че точността, която е най-важна за слушащи, не бѣ спазена, но като се вземе прѣдъ видъ българската точност изобщо, и въ този случай ще кажемъ е простителна. Желателно е поне за другъ пътъ, когато се назначава часть на започването, да се мисли добрѣ и тогава да се съобщава, като се употреби всичко усилие да се спазва по възможност часътъ, защото иначи прави лошаво впечатление на публиката.

— Отъ нѣкое време насамъ габѣлѣзваме че нашите общинарни управлявачи проявяватъ похвалното желание да запазятъ общинарната мѣра да се не завладяватъ отъ частните притежатели, които граничатъ съ нея, само че тѣ въ много случаи съ несправедливи и гледатъ и на тоя общественъ интересъ съ партийни очила. Слушаме да ин разправятъ, па и ния сами виждаме, че се гледа тѣй, че щомъ е нѣкой отъ „наши“ или пъкъ е способенъ да лакойничи прѣдъ кмета, помощниците или нѣкой отъ съвѣтниците, то той се не закача и може постепенно да заграбва общинарната мѣра безъ да му каже нѣкой нѣщо. Най учебиоция и нагледенъ примеръ е съ новопосаденото лозе на г. Ю. Дилчовъ, който попека-лека, въ скоро време ще се смѣне чакъ до шосето. Сега посадилъ дръвчета отъ навънъ лозето си, до година ще издигне окопъ да си загради дръвчетата, ще насади пакъ други и ще ги загради, до дѣто стигне неусътно до шосето, па иди му разбери тогава. Споредъ насъ, не трѣбва да се гледа тѣй леко на тия работи, а трѣбва строго и справедливо да се назъпятъ общинарните имоти да се не присъхватъ отъ частни лица. Нека се привикватъ всички притежатели, които граничатъ съ общинарната мѣра, въ общ. управление, да имъ се поискатъ документите и се узнае кой е заграбилъ и се постави една по-добра граница, па бѣль той възьми или нашъ. Тѣй, разбираме ния, се назъпятъ общинарните имоти, а не както е било до сега: щомъ не е отъ нашите дръжите, соринете, а пъкъ той ако е правъ да се отнесе въ сѫщътъ. Ний ще чакаме да видимъ какво ще направи общинарната ни по тия работи и пакъ ще се повърнемъ въ единъ отъ слѣдующите си броеве.

— Четемъ въ Б. Т. В. че мними нѣкакви 1000 български туристи биле ходили въ Ромжиския градъ Турно-Магурели и тѣзи туристи биле отъ градът ни, които е споредъ насъ една нагла лъжа, пусната, кой знай съ каква тенденция. Туристите биле прѣвездани отъ Пловдив. окр. управител г. Ив. Рачевъ и градския кметъ Данайлъ (не се смѣй читателю) Пловдивските туристи въ сѫщия денъ имаха излетъ до г. В. Търново, но не и до Турно-Магурели. При това, нито г. Рачевъ нито г. Данайлъ съ още членове на Туристическото дружество въ градът ни.

Тѣ, вижда се, чакатъ да отидатъ и туристите да имъ правятъ оваций и ги вдигнатъ на ржцѣ, както направиха юнаците въ „кайлѣка“, та тогава да се запишатъ, но ни е на ума, че такава честъ нѣма да ги отрѣбъ отъ страна на туристите. Желателно е, щото събратата ни Б. Т. В. да провѣрява по напрѣдъ новините си и тогава да ги прави достояние на публиката.

— Кражба. На 14 т. м., при прѣстигането на Софийския съмѣсенъ влакъ на Пловдивската гара, пощенския куриеръ отъ Сомовитския влакъ миналъ въ Софийския, за да получи пощенъ и оставилъ вратите на пощенъ купе отворени. Неизвестенъ и нехапащ крадецъ, въ това време се вмѣкалъ и задигналъ единъ групъ отъ банкноти, на стойност 6000 лева. Слѣдъ заминаването на влака за Варна се узнало, че група билъ откраднатъ по-нарѣдъ и, още отъ Пордимската гара била дадена телеграфическа заповѣдъ да се обискиратъ пътниците, но не намѣрили нищо. Ще може ли да се хѣсане крадеца, съмнително е.

— Събратата ни „Бдителъ“ на нѣколко пъти вече прави запитвания по дѣйността на мѣстния клонъ отъ комитета „Царь-Освободителъ“, но всичко остава „миндеръ-алѣ“ т. е. подъ сукно, на което причините сѫ много и разни, а най-очебиющите сѫ тѣзи, че „всѣко начало на добра и похвална инициатива се приема у насъ съ ентузиазъмъ и насъ скоро къмъ всичко охладяваме, дори до забравяне“. Напр. прѣди 25 години съгражданите ни сѫ искали разрешение да построятъ на името на Царь-Освободителя мѣжка гимназия; въ с. Пордимъ бѣ възникнало по едно време желание да се направи градина на името на царя; дѣло време се баткаше за направата на училище на името на Пловдивския и Ловчанския герой Скобелевъ 2-ї; говори се, че общински съвѣтъ щѣль да строи нѣкакъвъ шадраванъ съ бюста на Царь-Освободителя; казватъ ни, че имало инициатива за направата на памятникъ за излѣзитъ отъ Пловдивъ поборници и опълченци. Чуваме, че се имало грижа за направата на мавзолей за загиналите около Пловдивъ руси, казватъ и казватъ . . . ала нищо на бѣль съвѣтъ не излиза, па и слаба е надеждата че ще стане Ѣо годѣ.

Простете ни, читателю, ако се рѣшаваме да Ви кажемъ истината, въ колто се крие расковничето на мнимата ни анатия къмъ тѣзи общеполезни работи: нашъ „бай Ганю“ всичко върши само съ пари, та не е чудно, че ако Царь-Освободителя, като е разрѣшилъ построяванието на гимназията, не се досѣтилъ, че освѣнъ жертви които лично е направилъ за градът ни, трѣбвало и парична помощъ да даде, прѣдъ видъ на което за себе си не забравихме, а за него да, понеже гимназията вмѣсто „Александъ II“ сега се нарича „Държавно Винарско Земедѣлъческо училище“. По всички други въпроси и въпросчета едвали нѣкой ще се обади и то — по сѫщата причина, по която мълчимъ на зачекната отъ „Бдителъ“ въпросъ за събраните отъ юбилея на Априлското възстаніе пари. Частната ни инициатива не може да вирѣ, защото . . . па знаемъ-ли защо, на тукашните ни голѣмци това не било казватъ по волята. На кѫсо казано, ако получимъ отъ София заемъ, всичко ще направимъ или нищо, ако-ли го не получимъ, то и така ще си прѣмigame. Ще се повърнемъ.

— И нашите янльшъ социалисти въ органътъ си „Нова Струя“ бр. 24 рѣжатъ срѣщу мѣрката, съ която сегашната камара готвѣла да сюрпризира съмѣшилиниятъ имъ учители съ изпълждането имъ отъ училищата. Това е малко ще кажемъ ний, защото това е едно необходимо зло, което трѣбва да стане, за да избѣгнемъ още по голѣмото зло, състоящо въ това, че по примѣра на другите православни народи Законъ Божий трѣбва да се прѣподава въ училищата изключително отъ свещеници, за да се не дава възможност на соц. учители да се гаврятъ съ религията ни която ние крѣпила 500 год., подъ турското робство и да ни причиняватъ съмѣни: дали да прашаме дѣцата си въ училището, дѣто има разсадници на гнили морални рутини и дѣцата ни навикватъ да се гаврятъ съ религииозните обряди, а за свободомислящиятъ сѫ свободни улицитъ и пазарната на абсолютната свобода, защото училищата и църквата сѫ тѣсни за мислитъ имъ. Почуваме, че гражданинътъ ни се готови да подаватъ прошение въ народното събрание, да освободи отъ служба свободомислящите учители и учителки.

— На 12 т. м. г. И. Фичевъ, секретаря на I-то Взаимно-Благодѣтно д-во „Подкрѣпа“ дѣржа своята рѣч по пълъта и благодѣтността на това първо българско д-во. Той бѣ много ясенъ въ излагането на мислитъ си и присѫтствуващите господи и господи вѣрваме да разбраха всичко твърдѣ

добър и се увърхиха, че слѣдъ като проникне това дружество между масата-народъ, дѣлото му ще бѫде едно истинско благодѣяние за него.

Въ сѫщия денъ дойдоха въ градът ни, по екскурзия, ученици отъ Казанлѫшкото педагогическо училище, които прѣстоѧха само до 4 часъ подиръ обѣдъ и си заминаха по желѣзницата. Много се е писало и говорило по цѣлта на тѣзи екскурзии, но дали поне единъ отъ рѣководящите ги учители е взелъ присърдце общото желание за поука, която би трѣбвало да се даде на нашата младежъ отъ тѣзи обиколки, вижда ни се да е съмнително, защото не видѣхме нито едного да разведе бѫдящия ни учител по прочутите Плѣвенски висоти и имъ даде поне повърхностни свѣдѣния за станалите събития. — Бѣхме и въ Плѣвенъ ще ви каже ученика; виждахме всичко, а въ сѫщностъ — нищо.

**Статистически свѣдѣния за движението на на-
селението въ гр. Плѣвенъ отъ 1—25 Май 1902 г.**

I Раждания 28 мъжки и 17 женски отъ които:
Българи—36, Турци—6, Евреи—2 Цигани 1.

II Умирания 19 мъжки и 14 женски, отъ които:
Българи—25, Турци—4. Евреи — Цигани 1.

Въ гр. Плѣвенъ отъ 1—25 Май 1902 г. срѣд-
ната температура е била 16° , а срѣдната влаж-
нина 68% .

СВѢДЕНІЯ

За констатираниетъ и прѣкратени за-
зителни болѣсти по добитъка въ Плѣвен-
ското окрѫжение отъ 1—25 Май 1902 год.

I. ПЛѢВЕНСКА ОКОЛИЯ, село Махлата,
прѣкратена „крастъ“ по овцетъ с. Левски,
констатирано „шапъ“ по конетъ.

II. ЛУКОВИТСКА ОКОЛИЯ, село Торосъ,
констатирана „червенка“ по свинетъ.

III. ТРОЯНСКА ОКОЛИЯ, с. Дѣлбокъ долъ,
констатирана „огница“ по свинетъ.

IV. ТЕТЕВЕНСКА ОКОЛИЯ, с. Гол.-Брѣс-
ница, констатирана „гърлица“ по свинетъ.

КНИЖНИНА.

Въ редакцията ни се получиха:

1) Списанието Звѣдица. Година XI,
книшка V за мѣсецъ Май.

1). **Бесѣди по земедѣлието.** отъ Г.
Акацовъ, книга за земедѣлци-практици
и за народни учители прѣвель Н. С. Бал-
кански отъ гр. Стара-Загора, 1902 година.
3) „Поборникъ“ седмиченъ политически
независимъ вѣстникъ, брой 3, година I,
редакторъ Ст. Милошовъ.

ОБЯВЛЕНИЯ

Българска Работилница
ЗА Г҃БОВИ ЗАПУШАЛКИ
Братия Г. Кументи
гр. Бургасъ.

Нашата фабрика, е снабдена съ най-
усъвѣршенствувани и най-послѣдни систе-
ми машини, изработва всичките видове
г҃бови запушалки за разни употребления.

Въ нашата работилница се изра-
ботватъ запушалки:

За аптеци, за разни голъмини бу-
тилки и галоши, домаджани и варели, за
пивоварници, фабрики за коняци и линьори,
химически фабрики и лабораторий, фаб-
рики за мастила, за минерални води и
пр. и пр.

Продава се не изработена г҃ба
въ бали отъ 80—90 кила и разни
специални г҃бови артикули: като
фронтали за шапки, солети за ботушки
и пр. и пр.

Работилницата ни конкурира по
качество и цѣни г҃бовите запушалки
на европейските фабрики, а поръч-
ките се изпълняватъ съ най-голѣма
акуратностъ.

Цѣноразписи и мостри се изпра-
щатъ при първо поискване.

Прѣставителъ за Плѣвенъ:
Цв. Каравановъ.

Поддръжайте местната индустрия.

ОБЯВЛЕНИЕ

Подписанъ чрѣзъ настоящето обя-
вявамъ на Г. г. интересуващи се, че за
въ бѫдеще ще мога да поставяма мѣсто
разни величини джамове (стъкла на про-
зорци), гледци на разни огледала и рамки
на разни портрети.

Освѣнъ това, приемамъ да доставля-
вамъ и изработвамъ каменни стѣплала за
стѣлби и разни каменни стѣлпове. При
това наемамъ и изработвамъ разни памят-
ници отъ всѣкакъвъ видъ камъни.

За споразумѣніе моля всѣки да се
отнася до Търговското Бюро на Цвѣтанъ
Каравановъ (ул. Александровска № 458).

Обѣщавамъ работа бѣрза, солидна и
съ най-умѣрени цѣни.

Съ почитание:

Георги Янковъ.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СѢДЕБ. ПРИСТАВИ

№ 4259

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денятъ на по-
следното двѣкратно публикуване настоящето въ в.
„Вѣстителъ“ ще се продаватъ на публиченъ търгъ
въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ, слѣдующитѣ
недвижими имоти, находящи се въ Комаревското
землище, а именно:

- 1) Нива „Голѣмия брѣстъ“, 12 декара — 120 л.
2) Нива „Равнището“, 6 дюлюма — 72 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Томо Гаври-
ловъ отъ с. Комарево, не сѫ заложени, продаватъ
се по възисканието на Дипко Беновъ отъ сѫщото
село за 200 лева, лихвитѣ и разноситѣ по изпъл-
нителни листове № 38 и 37 на Плѣвенски Окол.
Мировий Съдия.

Наддаването ще почне отъ първоначал. оцѣника.

Разглеждането книжата и наддаването може
да става всѣки присъственъ денъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ, 8-й Май 1902 год.

Дѣло № 526/98 год.

1—2 Съдебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ

Търговско Бюро на Цв. Каравановъ — Плѣвенъ.
улица Александровска № 458.

Търговското Бюро на Цв. Каравановъ, извѣстява на Г. г. интересуващи се, че се занимава съ: коми-
сиона-експедиция-инкассо-внось и износъ на инострани и мѣстни произвѣдения и прѣдставителство въ гр. Плѣвенъ и окрѫга му,
на разни инострани и мѣстни търговски кѫщи и дружества.

За сега то прѣставлява:

I-то Взаимно-Благодѣтелно дружество „Подкрѣпа“ въ гр. София.

„Юнионъ“ Осигорително Д-во, противъ пожаръ и за животъ въ гр. Парижъ (Франция).

Намиратъ се винаги за продаване:

Машинки за прѣскане лозята противъ болѣстта пероноспора (мана, балсара) отъ система „Напрѣдъкъ“.

Синъ камъкъ (серѣсто-мѣдна соль) специално за приготвяване борделезовъ разтворъ за прѣскане на лозята.

Азбестови подложки отъ Д-ръ Хегешовъ противъ потението на краката и — мазоли.

Книгата Американскитѣ лози и възобновлението на лозята, отъ В. Т. Мариновъ и раз. други книжки за прочетъ.

Разни сѣмена: градински и за саксий цвѣтя, руска едра леща и др.

Ножчета и жаблони за апладисване на Американски лози и малки машинки за ронение на кукурузъ (мамули).

Кремъ и Пудра Malacine.

При това се извѣстява, че бюрото приема доставяванието на оцѣтъ отъ фабrikата на г. Д-ръ Червенъ-Ивановъ
въ гр. София и конякъ отъ Грѣцката фабрика „Кампа“ съ износна комисиона, а така също и разни други стоки.

Намиратъ се за продаване резервни части на машинки за прѣскане, също се приематъ и за поправяне.

Има на разположение машинки за прѣскане, които ще дава подъ наемъ съ умѣренна цѣна.

Бюрото извѣстява, че винаги е въ готовностъ да дава всички разяснения и опитвания на Г. г. клиентите си.